

DEVELOPMENT OF A BASIC JAKHE PRACTICE SKILLS TRAINING KIT FOR WESTERN MUSIC STUDENTS, MUSIC EDUCATION PROGRAM, FACULTY OF EDUCATION, BURIRAM RAJABHAT UNIVERSITY

Pakkawat PHUTTANAMAS^{1*}, Panasin SRIVISET² and Akachai TEERAPUKSIRI²

1 Graduate School, Buriram Rajabhat University, Thailand; pakkwat@hotmail.com (Corresponding Author)

2 Faculty of Education, Buriram Rajabhat University, Thailand

ARTICLE HISTORY

Received: 19 September 2025

Revised: 3 October 2025

Published: 16 October 2025

ABSTRACT

This research aimed to develop and evaluate the efficiency of a Basic Jakhe Practice Skills Training Kit according to the 75/75 criterion, in order to assess the basic Jakhe practice skills of students after instruction against the set criterion of 75% of the total score and to investigate students' satisfaction with the Basic Jakhe Practice Skills Training Kit. The results of the study revealed that: 1) the efficiency of the Basic Jakhe Practice Skills Training Kit was 81.26/86.21, which exceeded the preset criterion of 75/75; 2) the evaluation of students' basic Jakhe practice skills after instruction yielded a mean score of 83.55, surpassing the criterion of 75% of the total score; and 3) students' satisfaction with the Basic Jakhe Practice Skills Training Kit had a mean score of 4.59, which was at the highest level.

Keywords: Development of Practice Skills Training Kit, Basic Jakhe Practice Skills

CITATION INFORMATION: Phuttanamas, P., Sriviset, P., & Teerapuksiri, A. (2025). Development of a Basic Jakhe Practice Skills Training Kit for Western Music Students, Music Education Program, Faculty of Education, Buriram Rajabhat University. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 3(10), 73

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ภควัทร พัฒนะมาศ^{1*}, พนาสินธุ์ ศรีวิเศษ² และ เอกชัย ชีรภักดิ์²

1 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์; pakkwat@hotmail.com (ผู้ประพันธ์บทความ)

2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน ตามเกณฑ์ 75/75 เพื่อประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐานหลังเรียนกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม และเพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ การปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน คือ 81.26/86.21 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75 2) ผลการประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐานหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 83.55 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม 3) ความพึงพอใจที่มีต่อชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การพัฒนาชุดฝึกทักษะ, ทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน

ข้อมูลการอ้างอิง: ภควัทร พัฒนะมาศ, พนาสินธุ์ ศรีวิเศษ และ เอกชัย ชีรภักดิ์. (2568). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 3(10), 73

บทนำ

ในการเรียนการสอนวิชาปฏิบัติดนตรีจะต้องอาศัยทักษะปฏิบัติมากกว่าการสอนในรูปแบบการบรรยาย ลักษณะการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติดนตรีมักจะมีห้องเรียนสำหรับปฏิบัติดนตรีและความคุมโดยอาจารย์ผู้สอน ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ทักษะการปฏิบัติทางดนตรีตามที่อาจารย์ผู้สอนสาธิตที่ละขั้นตอนตามลำดับตั้งแต่ต้นจนจบ แต่ด้วยข้อจำกัดของเวลาจำนวนของผู้เรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งมีความสามารถในการเรียนรู้และการปฏิบัติที่แตกต่างกันในชั้นเรียนโดยมีทั้งผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนระดับอ่อน ปานกลาง และสูง ผู้เรียนที่มีปัญหาทางการเรียนส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนในระดับอ่อน มักเรียนไม่ทันเพื่อนและไม่มีแบบฝึกหรือสื่อการเรียนรู้อาสาธิตการปฏิบัติทางดนตรีเป็นตัวอย่างให้ปฏิบัติตามเพื่อเรียนรู้และทบทวนด้วยตนเอง จึงส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ไม่สามารถปฏิบัติตามได้ ทำให้คะแนนที่วัดจากทักษะของผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (พนาสินธุ์ ศรีวิเศษ, 2564: 4) ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพนั้นนอกจากจะขึ้นอยู่กับผู้สอนแล้วยังต้องมีสื่อประกอบการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนเนื่องจากสื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่ป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม สื่อยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างประสบการณ์ทางการศึกษาให้แก่ผู้เรียน ซึ่งผู้สอนจะต้องเลือกและใช้สื่อการสอนให้เหมาะกับบทเรียน และเมื่อนำมาใช้ต้องทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ซึ่งเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ประเภทหนึ่งที่น่าสนใจ คือชุดฝึกทักษะ เป็นสื่อสำหรับการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ สามารถที่จะทบทวนด้วยตนเองและเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้ (ชนพงศ์ ศิริบุตตรวงษ์, 2563: 2)

รายวิชาปฏิบัติเครื่องสายและการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ผู้สอนมีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบสาธิตการบรรเลง ผู้สอนบรรเลงเป็นแบบอย่างแล้วจึงให้ผู้เรียนทำตามในการจัดการเรียนการสอนรูปแบบนี้และมีเครื่องดนตรีที่หลากหลาย ทำให้การจัดการเรียนการสอน มีข้อจำกัดในด้านเวลา ซึ่งในรายวิชาข้างต้นนี้ประกอบไปด้วยการเรียนการสอนปฏิบัติ ขับร้องเพลงไทย ซอด้วง ซออู้ ขิมและจะเข้ ซึ่งจะเข้ถือเป็นเครื่องดนตรีที่ผู้เรียนฝึกปฏิบัติได้ค่อนข้างช้า ยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควรและยังไม่ถึงเกณฑ์ที่ผู้สอนได้ตั้งไว้ด้วยรายละเอียดของการบรรเลงจะเข้ที่มีมากนำไปสู่ปัญหาของการจัดการเรียนการสอนในเวลาที่จำกัด และการเป็นนักศึกษาครุดนตรีเมื่อจะต้องถ่ายทอดวิชาความรู้ให้ผู้เรียน จะต้องมีความรู้ที่แม่นยำถูกต้อง ครบถ้วนเสมอ ผู้วิจัยจึงต้องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นสื่อการสอน เพื่อให้ผู้เรียนใช้ทบทวนเนื้อหาด้วยตนเองได้ เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนให้เป็นไปตามเกณฑ์ และให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญในการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์” โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย

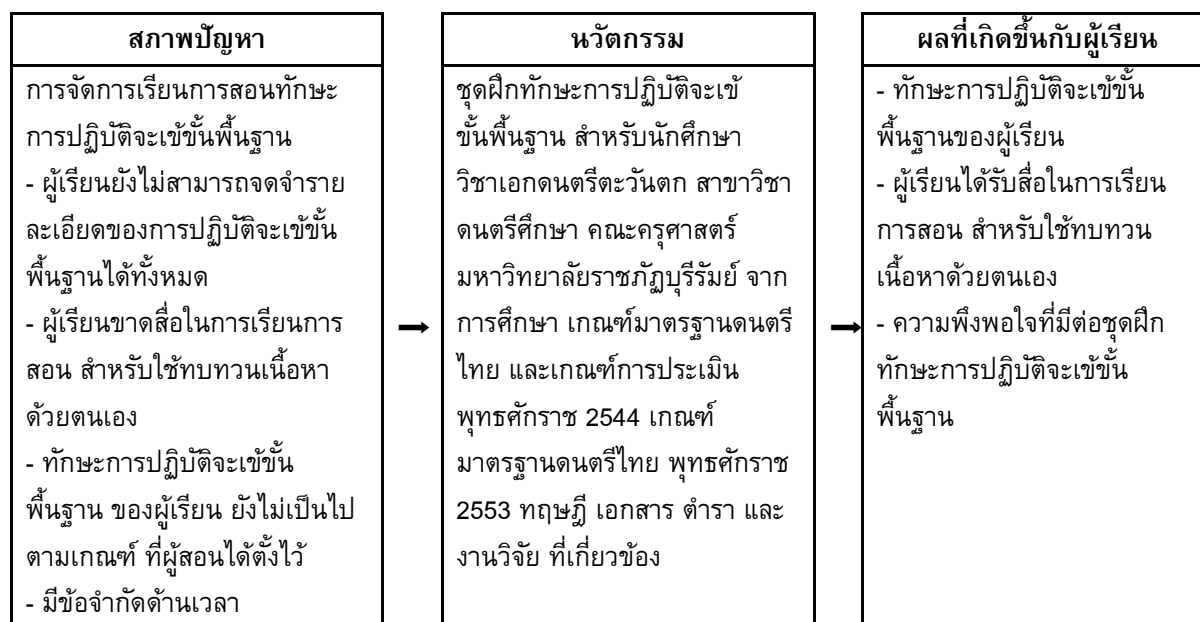
- 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ ชั้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ตามเกณฑ์ 75/75
- 2) เพื่อประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน ของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชา ดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หลังเรียนกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม
- 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐานของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งจะทำได้ชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐานที่มี ประสิทธิภาพ เพื่อใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนใช้ทบทวนเนื้อหาด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาทักษะ การปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐานให้เป็นไปตามเกณฑ์ และยังเป็นแนวทางสำหรับครู อาจารย์ เพื่อนำไปใช้จัดการเรียน การสอนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การทบทวนวรรณกรรม

การสอนแบบสาธิตเป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนนิยมใช้ในการจัดการเรียนสอนดนตรีไทย ซึ่งการสอนในรูปแบบนี้ มีข้อดีและข้อจำกัด ดังนี้ ข้อดีผู้เรียนมองเห็นตัวอย่าง ประหยัดเวลาของผู้สอนและผู้เรียนเพราะเห็นตัวอย่างชัดเจน ประหยัด วัสดุ

และการสาธิตให้ดูแล้วปฏิบัติย่อมปลอดภัย ส่วนข้อจำกัดคือการควบคุมชั้นเรียน อาจเกิดปัญหาเรื่องความสงบเรียบร้อยในชั้นเรียน หากการเตรียมตัวไม่ดีพออาจเกิดอุบัติเหตุหรือผิดพลาด และหากการสาธิตไม่เป็นไปตามขั้นตอน อาจทำให้เสียเวลามาก (ชูศรี สนิทประชากร, 2534: 25) ดังนั้น การสอนในรูปแบบสาธิตควรมีชุดฝึกทักษะการปฏิบัติ หรือแบบฝึกทักษะเพื่อป้องกันการตกหล่นของเนื้อหา เพื่อการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติได้ถูกต้องตามลำดับง่ายไปยาก และยังให้ผู้เรียนใช้ทบทวนเนื้อหาด้วยตนเองได้ ซึ่งชุดฝึกทักษะเปรียบเสมือนคู่มือครู และยังเป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอนของครู ให้ความสอดคล้องกับเนื้อหา จุดประสงค์และวัยของผู้เรียน สามารถดำเนินไปได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง โดยใช้แบบฝึกหัดหรือสื่อที่ใช้ในการฝึกทักษะ การคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาในการปฏิบัติของผู้เรียน ฝึกทักษะจนสามารถปฏิบัติได้อย่างมีความชำนาญ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ถูกต้อง (ชนะชัย กอผจญ, 2564: 8) นอกจากนั้นชุดฝึกทักษะ หมายถึง เครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะของผู้เรียน ในการฝึกแต่ละทักษะควรมีความแตกต่าง หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย และมีพัฒนาการอย่างเป็นลำดับขั้น โดยลักษณะของชุดฝึกทักษะควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เป็นชุดฝึกสั้นๆ ใช้เวลาไม่นาน เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีรูปแบบที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีความเกี่ยวข้องกับบทเรียนและจุดมุ่งหมายของเรื่องนั้นๆ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม (เกรียงไกร บุญบัว, 2557: 14) นอกจากนี้ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะมีดังต่อไปนี้ 1) ทำให้เข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น 2) ทำให้ครูทราบความเข้าใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนอันเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป ตลอดจนสามารถช่วยให้ผู้เรียนทำได้ดีที่สุดตามความสามารถของเขาด้วย 3) ฝึกให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของเขาได้ 4) ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน 5) เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนบทเรียนแล้ว 6) ช่วยให้เด็กสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง 7) ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่างๆ ของผู้เรียนได้ชัดเจน 8) ช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในบทเรียน 9) ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง (รัชณี ศรีไพรพรรณ, 2527: 189) ดังนั้น ในการสร้างหรือพัฒนาชุดฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพควรคำนึงถึงผู้เรียน และบทเรียนเป็นหลัก ซึ่งในการพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐานนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์มาตรฐาน ดนตรีไทยและเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติจะเข้ดังนี้ การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการบรรเลง, วิธีดีที่จะเข้, ความแม่นยำของท่านองหลัก, ความแม่นยำตามทางบรรเลงของการดีที่จะเข้ แนวการดำเนินท่านอง และจังหวะ, คุณภาพเสียงและรสมือ, การแปลท่านองของจะเข้, ชีตความสามารถและสุนทรีย์ และการดูแลรักษาจะเข้ภายหลังการบรรเลง (เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยและเกณฑ์การประเมิน, 2544: 319-337) และผู้วิจัยได้ศึกษา เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย เกณฑ์เพลงที่กำหนดเป็นเกณฑ์ภาคปฏิบัติ คือ เกณฑ์เพลงในชั้นที่ 1-3 คือ เพลงสร้าง พื้นฐานการปฏิบัติ เครื่องดนตรีกลุ่มเครื่องสาย (เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย, 2553: 11-17) และผู้วิจัยได้เลือกใช้ตัวแทนบทเพลงในแต่ละชั้น ชั้นละหนึ่งบทเพลงใช้ในชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้ชั้นพื้นฐาน ซึ่งชั้นที่ 1 ได้แก่ เพลงลาวครวญ สองชั้น ชั้นที่ 2 ได้แก่ เพลงแขกบรเทศ สองชั้น และชั้นที่ 3 ได้แก่ เพลงจีน ชิมเล็ก สองชั้น ซึ่งในการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยได้ศึกษาและพัฒนาแบบประเมินทักษะการปฏิบัติขึ้น โดยแบบประเมินทักษะการปฏิบัติ คือ การวัดทักษะด้านทักษะพิสัย เป็นการวัดความสามารถของผู้เรียนว่าทำกิจกรรมได้ตามจุดมุ่งหมายกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพียงใด โดยทั่วไปมักใช้คำว่า การวัดภาคปฏิบัติทักษะ เพราะทักษะการวัดจะ เกิดขึ้นต่อเมื่อมีการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริง (ภัทรา นิคมานนท์, 2540: 175) ซึ่งในการสร้างแบบประเมิน ทักษะการปฏิบัติ มี 5 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ 1) การกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมิน 2) ออกแบบงานหรือกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติ 3) สร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินผล 4) ประเมินการปฏิบัติงาน 5) นำเสนอผลการประเมิน (กฤษฎาภาณุจณ์ โดพิทักษ์, 2563: 14) นอกจากนี้ ความพึงพอใจของผู้เรียนถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สะท้อนถึงความตั้งใจ และความร่วมมือในการเรียนรู้ สามารถนำไปสู่การพัฒนา และส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งได้จากการประเมินความพึงพอใจ หมายถึง การตรวจสอบความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การตรวจสอบต้องเป็นระบบ มีแบบแผนเตรียมไว้ล่วงหน้า เครื่องมือที่จะวัดมีหลายลักษณะ แต่ที่นิยม ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม การเลือกใช้แบบใดควรพิจารณาที่วัตถุประสงค์การวัดเป็นหลัก (ฉวี บุญทูล, 2557: 71)

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษา วิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาปฏิบัติเครื่องสายและการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ทั้งหมด 34 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาปฏิบัติเครื่องสายและการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 15 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย ชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาดังนี้ การเตรียมความพร้อม เทคนิคการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน การบรรเลงจะเข้มข้นพื้นฐาน แบบประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน และแบบประเมินความพึงพอใจ ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยนำชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานพร้อมคู่มือการใช้ แบบประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน และแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างเสร็จแล้วจากการศึกษาข้อมูล เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยและเกณฑ์การประเมิน พุทธศักราช 2544 เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย พุทธศักราช 2553 ทฤษฎีวิธีการสร้างแบบประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน ทฤษฎีวิธีการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และให้ข้อเสนอแนะในด้านเนื้อหา การวัดและประเมินผล นำเครื่องมือการวิจัย ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พร้อมกับแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินคุณภาพของเครื่องมือการวิจัยโดยใช้แบบประเมินความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยเกณฑ์การพิจารณาที่ยอมรับได้ ต้องมีค่าความสอดคล้องเชิงเนื้อหา (IOC) เท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่าความสอดคล้องเชิงเนื้อหา (IOC) อยู่ระหว่าง 0.66-1.00 นำเครื่องมือการวิจัยที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มทดลอง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่กำลังศึกษาในรายวิชาปฏิบัติเครื่องสายและการขับร้อง เพลงไทยชั้นพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา

2567 จำนวน 15 คน ที่ไม่ใช่ นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง หลังจากการทดลองเสร็จสิ้น ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขตามความคิดเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ดียิ่งขึ้น แล้วจึงจัดพิมพ์ และนำเครื่องมือการวิจัยไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ผลการวิจัยดังนี้

ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่า เท่ากับ 81.26/86.21 สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ ร้อยละ 75/75 แสดงดังตารางที่ 1

ผลการประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานหลังเรียนของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่า คะแนนของนักศึกษาที่ได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.53 ร้อยละ 83.55 ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ ร้อยละ 75 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.51 ซึ่งหมายความว่า มีค่าความสอดคล้องกันสูง สรุปได้ว่า คะแนนของนักศึกษาที่ได้จากการประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานหลังเรียน อยู่ในระดับที่สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม แสดงดังตารางที่ 2

ผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด จำนวน 7 ข้อ และมีความพึงพอใจในระดับมาก จำนวน 5 ข้อ โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.59 หมายความว่า มีความพึงพอใจมากที่สุดและมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.45 ซึ่งหมายความว่า มีค่าความสอดคล้องกันสูง แสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษา วิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ตามเกณฑ์ 75/75

ชุดฝึกทักษะการปฏิบัติ จะเข้มข้นพื้นฐาน	คะแนนระหว่างเรียน				คะแนนหลังเรียน				ประสิทธิภาพ E1/E2
	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	E1 (%)	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	E2 (%)	
การเตรียมความพร้อม	5	4.53	0.51	90.6					
เทคนิคการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน	5	3.80	0.41	76.0	15	12.93	0.70	86.21	81.26/86.21
การบรรเลงจะเข้มข้นพื้นฐาน	5	3.86	0.35	77.2					
รวมเฉลี่ย	5	4.06	0.42	81.26					

ตารางที่ 2 ผลการประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานหลังเรียน

นักศึกษาคนที่	ประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานหลังเรียน (คะแนนเต็ม 15 คะแนน)		
	คะแนนที่ได้	ร้อยละ	ผลการประเมิน
1	13	86.66	ผ่าน
2	13	86.66	ผ่าน
3	12	80.00	ผ่าน
4	12	80.00	ผ่าน
5	13	86.66	ผ่าน

นักศึกษาคนที่	ประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานหลังเรียน (คะแนนเต็ม 15 คะแนน)		
	คะแนนที่ได้	ร้อยละ	ผลการประเมิน
6	13	86.66	ผ่าน
7	12	80.00	ผ่าน
8	12	80.00	ผ่าน
9	12	80.00	ผ่าน
10	12	80.00	ผ่าน
11	13	86.66	ผ่าน
12	12	80.00	ผ่าน
13	13	86.66	ผ่าน
14	13	86.66	ผ่าน
15	13	86.66	ผ่าน
รวม	$\bar{X} = 12.53$, S.D. = 0.51	83.55	ผ่าน

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1) บรรยากาศทั่วไปในห้องเรียนมีความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้	4.33	0.48	มาก
2) ห้องเรียนมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการช่วยฝึกทักษะ	4.46	0.51	มาก
3) ผู้สอนมีความเป็นกันเองและสามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ได้ดี	4.93	0.25	มากที่สุด
4) ชุดฝึกทักษะช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์อันดีภายในห้องเรียน	4.33	0.48	มาก
5) ชุดฝึกทักษะมีความชัดเจนทั้งด้านเนื้อหาและการปฏิบัติ	4.60	0.50	มากที่สุด
6) ชุดฝึกทักษะมีความง่ายในการปฏิบัติเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับพื้นฐาน	4.73	0.45	มากที่สุด
7) ชุดฝึกทักษะมีความน่าสนใจในด้านเนื้อหาและรูปแบบ	4.46	0.51	มาก
8) ชุดฝึกทักษะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น	4.53	0.51	มากที่สุด
9) ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากชุดฝึกทักษะไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในอนาคตได้	4.40	0.50	มาก
10) ผู้เรียนมีความพึงพอใจเมื่อสามารถปฏิบัติได้ตามชุดฝึกทักษะ	4.86	0.35	มากที่สุด
11) ผู้เรียนมีความพึงพอใจและต้องการที่จะใช้ชุดฝึกทักษะ	4.80	0.41	มากที่สุด
12) ผู้เรียนสนุกสนานและชื่นชอบชุดฝึกทักษะ	4.73	0.45	มากที่สุด
รวม	4.59	0.45	มากที่สุด

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษา วิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ตามเกณฑ์ 75/75 พบว่า ชุดฝึกทักษะการปฏิบัติ

จะเข้มข้นพื้นฐาน มีประสิทธิภาพ 81.26/86.21 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พนาสินธุ์ ศรีวิเศษ (2564: 1) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้ของนักศึกษา สาขาวิชาดนตรีศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะการ ปฏิบัติดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้ มีประสิทธิภาพ 83.92/85.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สัญพิชา โพธิ์ดอกไม้ (2563: 116) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดชั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีธรรมแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดชั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.87/84.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โยธิน พลเขต (2564: 63) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเป่าโหวด ดนตรีพื้นบ้านอีสาน สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีระดับชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะการเป่าโหวดดนตรีพื้นบ้านอีสาน สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีระดับชั้นปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 89.16/89.43 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 80/80 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ขจรศักดิ์ พื้นดอนเค็ง (2561: 83) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะปฏิบัติคีย์บอร์ด โดยประยุกต์ใช้แนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัติคีย์บอร์ด ประสิทธิภาพ เท่ากับ 78.27/79.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พัชรินทร์ หล้าชม (2566: 1309) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องดนตรีสากล เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางดนตรีสากล สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องดนตรีสากล เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางดนตรีสากล ประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.96/80.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 80/80

2) ประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หลังเรียนกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม พบว่า คะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 83.55 สรุปได้ว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พนาสินธุ์ ศรีวิเศษ (2564: 1) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้ของนักศึกษา สาขาวิชาดนตรีศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทักษะการปฏิบัติดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น โดยรวมเท่ากับร้อยละ 83.68 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สัญพิชา โพธิ์ดอกไม้ (2563: 116) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดชั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีธรรมแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการตีกลองชุดชั้นพื้นฐาน หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น โดยรวมเท่ากับ 80.17 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75 ของคะแนนเต็ม และนักเรียนมีทักษะการตีกลองชุดชั้นพื้นฐานหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น โดยรวมเท่ากับ 89.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75 ของคะแนนเต็ม

3) ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานของนักศึกษา วิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.59 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ เอกชัย ชีรภักศิริ (2563: 25) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนการสอนเปียโน สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.66 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โยธิน พลเขต (2564: 64) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเป่าโหวดดนตรีพื้นบ้านอีสาน สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีระดับชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาปริญญาตรีระดับชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาศิลปะดนตรีและการแสดงพื้นบ้านที่ใช้ชุดฝึกทักษะการเป่าโหวด มีความพึงพอใจโดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิจักษณ์ ถาวรานุรักษ์ และ ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ (2564: 22) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้นด้วยชุดแบบฝึกหัดแซกโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนนางโยธาวิท โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินความพึงพอใจในการ

ใช้แบบฝึกหัดแซ็กโซโฟนเบื้องต้น ผลรวมของแบบประเมินความพึงพอใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โอภาส สุวรรณโพธิ์ และ นัญจิรา สุนทรชนผล (2565: 125) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจโดยใช้ชุดฝึกทักษะเรื่องการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่องการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านคุณภาพของเนื้อหา ผลการวิเคราะห์อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด และด้านคุณภาพของชุดฝึกทักษะ ผลการวิเคราะห์อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปุณณิศา ไชยภักดิ์ (2565: 18) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวโอลินขั้นพื้นฐาน โดยใช้เพลงพื้นบ้านอีสาน ตามแนวคิดของโคตยา สำหรับนักเรียนชมรมดนตรีโรงเรียนอัสสัมชัญอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะไวโอลินขั้นพื้นฐาน โดยใช้เพลงพื้นบ้านอีสาน ตามแนวคิดโคตยา มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.94 ดังนั้นชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาวิชาเอกดนตรีตะวันตก สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้สอนผู้เรียนได้จริง เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากการวิจัย

- 1) ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงข้อปฏิบัติหรือคำสั่งที่ถูกต้อง เพื่อเป็นการกำหนดแนวทางความรู้ที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน
- 2) ในการฝึกทักษะผู้เรียน ควรมีเครื่องประกอบจังหวะ กำหนดจังหวะที่ถูกต้อง ชัดเจน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และเกิดทักษะด้านจังหวะอีกด้วย
- 3) ในการประเมินทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐาน ควรชี้แจงรายละเอียดของเกณฑ์การประเมิน เพื่อให้ผู้เรียนรับทราบ และเพื่อให้ผู้เรียนเตรียมความพร้อมก่อนปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการวิจัยการพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพัฒนาและขั้นสูงเพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนที่ผ่านการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการปฏิบัติจะเข้มข้นพื้นฐานแล้ว
- 2) ควรมีการวิจัยการพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติ เครื่องดนตรีชนิดอื่นๆ เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่ถูกต้อง

เอกสารอ้างอิง

- กฤษฎากาญจน์ โตพิทักษ์. (2563). การประเมินการปฏิบัติ : แนวคิดสู่การปฏิบัติ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เกรียงไกร บุญเป้า. (2557). ผลการใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่องการประยุกต์ของสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ขจรศักดิ์ พันดอนเค็ง. (2561). การพัฒนาชุดฝึกทักษะปฏิบัติคีย์บอร์ด โดยประยุกต์ใช้แนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ณวิ บุญทูล. (2557). ผลการส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัยโดยใช้ชุดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ชนะชัย กอผจญ. (2564). การสร้างชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะ "การสืบทอดสามสายคลอร้อง" ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยนาฏศิลป์ (รายงานผลการวิจัย). สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- ชูศรี สนิทประชากร. (2534). การเรียนรู้โดยการร่วมมือ. วารสารจันทร์เกษมสาร, 2(4), 25.

- ธนพงศ์ ศิริบุตรวงศ์. (2563). การพัฒนาชุดฝึกทักษะ โดยใช้สื่อวีดิทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่องการเป่าขลุ่ยเพียงออ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปญญา ไชยภักดิ์. (2556). การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวโอลินขั้นพื้นฐาน โดยใช้เพลงพื้นบ้านอีสาน ตามแนวคิดของโคตยา สำหรับนักเรียนชมรมดนตรี โรงเรียนอัสสัมชัญอุบลราชธานี. วารสารดนตรีและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 1(2), 17.
- พิทักษ์ ถาวรานุรักษ์ และ ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2564). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นด้วยชุดแบบฝึกหัดแซ็กโซโฟนเบื้องต้น ของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย. วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์, 6(2), 22.
- พัชรินทร์ หล้าชม. (2566). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องดนตรีสากลเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางดนตรีสากล สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 8(2), 1309.
- พนาสินธุ์ ศรีวิเศษ. (2564). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้ของนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 13(2), 4.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2540). การประเมินผลการเรียน. ทิพย์วิสุทธิการพิมพ์.
- โยธิน พลเขต. (2564). การสร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้ดนตรีพื้นบ้านอีสานสู่ชุมชนอย่างยั่งยืน (รายงานการวิจัย). สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- รัชณี ศรีไพรวรรณ. (2527). การสอนกลุ่มทักษะ 2 (ภาษาไทย). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สัณธิชา โพธิ์ดอกไม้. (2563). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีธรรมแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาและกรมศิลปากร. (2553). เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. ภาพพิมพ์.
- สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา และสำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2544). เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยและเกณฑ์การประเมิน. ภาพพิมพ์.
- เอกชัย ชีรภักดิ์ศิริ. (2563). การศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนเปียโน สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 12(2), 25.
- โอภาส สุวรรณโพธิ์ และ นงนุช สุนทรชนผล. (2565). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจโดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่องการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารดนตรีและการแสดง, 8(2), 125.

Data Availability Statement: The raw data supporting the conclusions of this article will be made available by the authors, without undue reservation.

Conflicts of Interest: The authors declare that the research was conducted in the absence of any commercial or financial relationships that could be construed as a potential conflict of interest.

Publisher's Note: All claims expressed in this article are solely those of the authors and do not necessarily represent those of their affiliated organizations, or those of the publisher, the editors and the reviewers. Any product that may be evaluated in this article, or claim that may be made by its manufacturer, is not guaranteed or endorsed by the publisher.

Copyright: © 2025 by the authors. This is a fully open-access article distributed under the terms of the Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0).